

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

Pomenirea Sfântului Cuvios Martinian

Sf. Martinian
icoană

Slăvită și minunata viață a Cuviosului Martinian merită să fie citită în întregime. Căci ce n-a suferit el numai și numai pentru a împlini cuvântul lui Hristos! La vârsta de optsprezece ani Martinian s-a retras într-un munte din Capadocia numit „Locul Arcăi,” unde a trăit timp de douăzeci și cinci de ani în postiri, privegheri, rugăciune și nevoințe, luptând cu multe ispite. Când o femeie a venit cu viclenie și l-a ispitit, văzând el că stă în primejdie de a săvârși păcatul, a sărit cu picioarele goale în foc până când patima a biruit-o. Când noi ispitiri au venit asupra lui, Martinian a fugit pe mare și s-a așezat pe o stâncă din mijlocul ei și acolo a trăit o vreme. Dar și acolo, în urma unui naufragiu, o femeie s-a rugat de el să o scape, ceea ce Sfântul a și făcut, dar s-a aruncat el imediat după aceea în mare spre a fugi până la capăt de ispită. Un delfin însă l-a prins pe spinarea lui, salvându-l de la înec, și prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, l-a dus la mal.

Martinian a luat atunci hotărârea în inima lui ca niciodată să nu se mai țină în același loc, ci pururi, până la moartea lui, din loc în loc să pribegască. În doi ani, Sfântul Martinian a călătorit prin una sută și șaiszeci și patru de cetăți, îndreptând și sfătuind oamenii. La sfârșit a ajuns la Atena, unde a murit în anul 422 după Hristos.

Pomenirea Sfintelor Zoe și Fotina

Sf. Zoe,
icoană

La început Zoe a fost prostituată, cea care l-a ispitit mai întâi pe Sfântul Martinian. Când l-a văzut pe nevoitor sărind în foc și arzându-și fără milă picioarele spre a lupta în contra patimii, ea s-a căit cu amar, și s-a retras într-o mănăstire din Betleem unde a dus o viață de nevoință în zăvorăre, luptând cu vitejie pentru curățirea sufletului ei. Pocăindu-se de toate păcatele ei, Dumnezeu a miluit-o cu darul facerii de minuni. Din cauza vânturilor mării Sfânta Fotina a fost aruncată tocmai la stânca pe care se refugiase Sfântul Martinian. Văzîndu-l că după ce a salvat-o s-a aruncat el în mare, Sfânta a hotărît ca acolo să-și petreacă în post și în rugăciune tot restul zilelor ei, până la moarte, lucru care s-a și întâmplat.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)